

1

Iedereen praat over verliefdheid alsof het de meest wonderbaarlijkste, allesbepalende ommekeer in je leven is. Er gebeurt iets, zeggen ze, en je wéét het. Je kijkt in de ogen van je lief en je ziet niet alleen degene van wie je altijd al had gedroomd, maar ook de *jij* in wie je altijd stilletjes hebt geloofd, de jij die verlangen en verrukking opwekt, de jij die niemand anders ooit echt heeft gezien.

Dat gebeurde toen ik Kit Godden ontmoette.

Ik keek in zijn ogen en wist het.

Maar ja, ieder ander wist het ook. En ieder ander voelde precies hetzelfde.

2

Elk jaar stouwen we aan het begin van de grote vakantie de auto vol met onmisbare rommel om naar zee te gaan. Tegen de tijd dat zes mensen hun strikt noodzakelijke spullen in de auto hebben gepropt, zegt pap dat hij niets meer door de ramen kan zien en dat er voor niemand nog plaats is, dus wordt de helft van alles eruit gehaald, al schijnt dat niet zoveel te helpen; ik kom altijd op een tennisracket of een zak schoenen te zitten. Tegen de tijd dat we vertrekken heeft iedereen een rothumeur.

De rit is een nachtmerrie van geduw en getrek en mam die schreeuwt dat ze een zenuwaanval krijgt als we niet inbinden; eens per jaar zet pap echt de auto aan de kant met de mededeling dat hij blijft staan tot iedereen zijn kop houdt.

We gaan al sinds onze geboorte naar zee en aangenomen dat er voor die tijd al leven bestond, ging pap er al van jongs af aan heen, en ma sinds ze pap tegen het lijf liep en ons vieren ter wereld bracht.

De rit duurt uren, maar er komt een moment dat we de snelweg verlaten en de stemming omslaat. De vertrouwdeheid van de route doet iets met onze hersens. We beginnen zachtjes te janken, als honden die het park ruiken. Vanaf de rotonde naar het huis is het precies een halfuur waarin we elke grasspriet onderweg kennen. Er zijn bonuspunten te verdienen voor herten of paarden die vanuit de auto worden gespot, of een uil die op een hekpaal zit of Harrie de Haas die de weg over huppelt. Harrie verschijnt dikwijls midden

op de weg op de dag dat we aankomen en later weer op de dag dat we vertrekken; onomstotelijk bewijs dat onze wereld een geraffineerde computersimulatie is.

Een beetje onopvallend aankomen is er niet bij. We rijden het gras van de oprit op, rollen de auto uit en verdringen ons dan schreeuwend het huis in dat stinkt naar oude stof-fering, zout en schimmelige muffe lucht tot we alle ramen hebben opengezet en de zeebries in golven laten doorwaaien.

Het eerste gesprek verloopt altijd hetzelfde:

MAM (*dromerig*): Ik heb dit zo gemist.

KINDEREN: Wij ook!

PAP: Was het maar wat dichterbij.

KINDEREN: En was er maar verwarming.

MAM (*streng*): Nou, dat is er niet. En die komt er ook niet.

Dus hou er maar over op.

Niemand neemt nog de moeite om te zeggen dat zij degene is die er telkens over begint.

Mam is al met stoffer en blik in de weer om de dode vliegen uit de raamkozijnen te vegen, terwijl pap de etens-waren opbergt en thee zet. Ik ren naar boven, maak de la onder mijn bed open en trek het verbleekte sweatshirt van de vorige zomer aan. Het ruikt naar oude huizen en de zee, en ik nu ook.

Alex controleert de vleermuiskastcamera's op zijn laptop. Tamsin is met bovenmenselijke snelheid aan het uitpakken omdat mam zegt dat ze pas naar haar paard mag als alles is opgeruimd. Het paard is niet van haar, maar ze huurt het voor de zomer en in geval van brand zou ze het uren eerder redden dan een van ons.

Mattie, die zich onlangs van iemand met te grove trekken en geen tieten tot een zestienjarige seksgodin heeft ontpopt, heeft zich omgekleed in een zomerjurkje met kaplaarzen en is naar zee geslenterd omdat ze haar leven als één lange Instagram-post ziet. Op dit moment beeldt ze zich in dat ze er romantisch en fantastisch uitziet, wat jammer genoeg ook zo is.

Plotseling klinkt er opgewonden kabaal als Malcolm en Hope beneden aankomen om ons op het strand te verwelkomen. Gomez, Mals al te grote, buitengewoon droevig kijkende basset, blaft zich de longen uit zijn lijf. Tamsin en Alex zullen hem wel onder zoenen bedelven, dus kun je het hem eigenlijk niet kwalijk nemen.

Mal houdt twee flessen koude witte wijn omhoog en terwijl iedereen aan het knuffelen en zoenen is, mompelt pap: ‘Hoog tijd.’ Hij laat de thee de thee en gaat op zoek naar een kurkentrekker. Tam vliegt Mal om de hals, die haar opvangt en in de rondte zwaait alsof ze nog een kleine meid is.

Hope stelt ons op in volgorde van leeftijd: mij, Mattie, Tamsin en Alex. Ze doet een stapje achteruit om ons te bewonderen, zegt dat we ontzettend gegroeid zijn en er allemaal fantastisch uitzien, al is het duidelijk dat ze vooral Mattie bedoelt. Ik ben gewend in de fantastische-Mattie-riedel te worden meegenomen, maar dat doen mensen alleen uit beleefdheid. Tam breekt snuivend uit de rij, gevolgd door Alex. Het is niet zo dat we Mal en Hope in Londen nooit zien, maar tussen school en werk door, en omdat we in een heel ander deel van de stad wonen, gebeurt dat minder dan je zou denken.

‘Het eten staat klaar als jullie zin hebben,’ roept Hope hun achterna.

Pap wrijft met een theedoek de wijnglazen op, schenkt in en deelt het eerste glas van de zomer uit aan de achttienplussers, en in bescheidener hoeveelheden aan Mattie, Tamsin en mij. Alex duikt weer op en schiet als een rattenslang toe wanneer Hope haar glas even neerzet om mam te helpen met een koffer. Hij slaat de inhoud in twee slokken achterover en glijdt weg in het struikgewas. Hope tuurt met een frons in het lege glas, maar pap vult het gewoon opnieuw.

Iedereen lacht of glimlacht en straalt optimisme uit. Dit jaar wordt het mooiste ooit – het mooiste weer, het lekkerste eten, het grootste plezier.

De acteurs staan klaar, de zomer begint.

3

Ons huis is even schilderachtig als onpraktisch. Om te beginnen is het kleiner dan het lijkt, wat gek is, want bij de meeste huizen is het omgekeerd. Mijn betovergrootvader heeft het in 1913 als huwelijksgeschenk voor zijn vrouw gebouwd, ontworpen in een stijl die mam de Laat-Victoriaanse stijl van Onze-Geschifte-Vrouw-op-zolder noemt. Het bleef tot de jaren dertig in de familie, toen mijn voorvader het moest verkopen om zijn gokschulden af te betalen. Zijn zoon, mijn overgrootvader, kocht het twintig jaar later terug, herstelde de oorspronkelijke violetblauwe kleur en daarna hield iedereen zijn mond over de tijd dat het uit de familie was geweest. Hij bouwde voor de familie-aanwas ook een huis aan het strand, dat nu van Hope is. Sinds Mal op het toneel verscheen, beschouwen we het als hun huis, ook al is dat officieel niet zo.

Ons huis was gebouwd als zomerverblijf, een soort vakantiehuis, niet om het hele jaar te bewonen, dus doen we dat ook niet. Het is tochtig, niet geïsoleerd, en als je de leidingen niet aftapt en de wc's in november niet met antivries vult, bevriezen ze, maar we zijn verzot op elk torentje, elke dakkapel en elk vreemdsoortig vensterraam, en zelfs op de korte trap die in een kast eindigt. Mijn betovergrootvader moet een betoverachtig gevoel voor humor hebben gehad, want alles in het huis is onzinnig doelloos. Alleen kun je vanuit bijna elk raam de zee zien.

Mijn slaapkamer is in de uitkijktoren. De meeste men-

sen zouden hem niet willen, want hij is belachelijk klein, je kunt er amper je kont keren. Iemand die groot genoeg is zou alle vier de wanden kunnen aanraken door met uitgestrekte armen en benen plat op de grond te gaan liggen. De toren heeft een ingebouwd kajuitbed en een ladder die naar een klein weduwendek leidt, zo genoemd omdat vrouwen moesten kunnen ijsberen als ze door de telescoop over zee uitkeken om te zien of hun mannen al terugkeerden. Of niet. Vandaar weduwen.

Ik ben de bezitter van de koperen telescoop die van mijn betovergrootvader is geweest. Hij was bij de marine en op zijn oude dag bracht hij veel tijd door met wat ik nu doe – in de vierkante toren met zijn telescoop naar de buitenwereld staan kijken. Ik heb geen idee wat hij zag – waarschijnlijk hetzelfde als ik: Jupiter, uilen, hazen, vossen en af en toe een blote zwemmer. Het is min of meer een ongeschreven regel dat de telescoop bij de kamer hoort. Er wordt niet over gestemd, hij wordt gewoon aan de juiste persoon gegeven. In theorie had de telescoop naar Mattie, Tamsin of Alex kunnen gaan, maar dat is niet gebeurd.

In mijn familie hebben we allerlei tradities, zoals het doorgeven van dit huis en het doorgeven van de telescoop. Maar het ontbreekt ons totaal aan het soort tradities die adellijke families koesteren, zoals elke oudste zoon Alfred dopen, of zwakzinnig zijn; en van overerfde gokverslaving is er geen spoor, dus dat is wel een opluchting. Maar afgezien van een enkele hapering staan we praktisch op één lijn met de koningin als het erom gaat het familiebezit van generatie op generatie te behouden.

Tegen de achterkant van het huis is een zijtoren geplakt. Voordat wij vieren waren geboren, gebruikten mam en pap

die toren als slaapkamer, wat romantisch maar onpraktisch was omdat hij bij stormweer in zijn geheel van het huis dreigt te waaien. Ongeveer vijf jaar geleden zijn ze naar een verdieping lager verhuisd: naar een echte kamer boven de keuken. Mam maakt kostuums voor de Nationale Opera en de toren is haar zomeratelier geworden. Aan de andere kant van de gang is Alex' kamer, die iedereen 'de moordkamer' noemt. Ik dacht altijd dat er lang geleden een schimmige moord was gepleegd, maar pap zegt dat hij die naam heeft gekregen omdat hij zo benauwd is dat je er bijna de moord stikt. Het mooie ervan is dat het kamertje een zeshoekig raam heeft en zo knus is als een scheepskooi.

Mattie en Tamsin hebben tijden een kamer gedeeld, maar toen Mattie eenmaal twaalf werd, moesten ze om bloedvergieten te voorkomen apart gaan slapen. Zelfs pap en mam begrepen tenslotte dat geen mens het met Mattie kon uithouden, en zo werd ze de enige eigenaar van het kleine gastenverblijf in de tuin, waardoor ze zich net zo bijzonder voelt als ze zich verbeeldt te zijn. Tamsin heeft de kamer nu helemaal voor zichzelf, waar iedereen vrede mee heeft, want het stinkt er erg naar paarden.

Tussen de slaapkamers is een lange overloop met een ingebouwde vensternis waarin je kunt liggen lezen of met elkaar kunt zitten kaarten of uit het grote raam over zee uitkijken. De katoenen hoes van de raambank is zo verbleekt dat moeilijk te zeggen valt wat voor kleur hij ooit heeft gehad. Toen we klein waren noemden we deze ruimte altijd 'de speelkamer', maar eigenlijk is het gewoon een overloop.

Aan de buitenkant is het huis versierd met krullerige Victoriaanse puntgeveltjes en kroonsteunen, waardoor zelfs de vissers stilhouden om foto's met hun mobieltjes te maken.

Het helpt ook niet dat het violetblauw van kleur is. Toen ik pap vroeg of we het niet een tikje minder opvallend konden schilderen, haalde hij zijn schouders op en zei: ‘Het is altijd violetblauw geweest.’ Zulke dingen kom je vaak in onze familie tegen. Ondoordachte buitenissigheid.

Hope is paps veel jongere nicht; pap was tweeëntwintig toen Hope werd geboren. Sinds Mal en Hope een stel werden begonnen ze hun zomers in het kleine huis door te brengen. Het staat een kleine honderd meter verder aan het strand en is opgetrokken uit hout en glas, heel modern voor die tijd, met ruime houten terrassen waar iedereen kan zitten en eten en over de zee uitkijken.

Malcolm leerde Hope op de toneelschool kennen. Niemand had gedacht dat de relatie lang zou duren, want zij leek veel te verstandig om met een acteur samen te leven. Maar ze zijn al twaalf jaar bij elkaar en wij hebben het over Malenhope, alsof ze een eenheid zijn. Waar is Malenhope? Komt Malenhope eten?

‘Ik hoop dat Malcolm Hope niet opgeeft,’ zegt pap minstens eens per week, hoewel dat grapje nergens op slaat als je ziet hoe gek Hope op Malcolm is. Dat zijn wij ook – hij is waanzinnig knap en een onvermoeibare bordspeler.

Mal en Hope zijn allebei begin dertig en veel interessanter dan onze ouders. Ze zijn aanvoerders bij alle zomerse dingen – dronkenschap, schunnige gesprekken en nachtenlang pokeren. Ze zijn allebei als acteur begonnen, maar Hope besloot op een dag dat ze genoeg had van audities en armoe, dus geeft ze nu dramaturgie op een universiteit in Essex. Af en toe spreekt ze stemmen lipsynchroon in want ze is een briljante imitator, in tegenstelling tot Mal. Alle accenten die Mal doet, klinken Iers en zijn pogingen om met een

Amerikaans accent te spreken zijn hopeloos. Geen van ons heeft het ooit durven zeggen, maar het zou waarschijnlijk beter zijn als Hope de kost als acteur zou verdienen en Mal dramaturgieles gaf.

Ik heb Hope één keer zien optreden, ze speelde Nora in *Een poppenhuis*. Ik was pas dertien, maar je moest wel blind zijn om niet te zien hoe goed ze was. Ik had nog nooit iemand gezien die met zo weinig zoveel kon uitdrukken. Als Malcolm speelt, smijt hij zijn hele hart en ziel als een rubberen kip over het toneel.

We zijn dol op Mal. Hij leert ons dingen als zwaardvechten en hoe je overtuigend moet lachen op het toneel. Mattie flirt met hem, maar ze flirt met alle vormen van menselijk leven, dus valt het nauwelijks op. Malcolm flirt terug om haar gevoelens niet te kwetsen. Mattie is niet dom, maar soms vind ik haar het oppervlakkigste wezen dat ik ken. Ze zegt dat ze arts wil worden, maar haar hoofd lijkt vooral gevuld met seks en schoenen. Ze is net terug komen slenteren van het water. Er was daar niemand om haar te bewonderen, alleen de vissen. Ze schreeuwt naar niemand in het bijzonder dat ze naar het strand gaat om Hope te helpen met koken.

Ik hoor Tamsin kibbelen met pap omdat hij haar niet naar de manege wil brengen. Er is min of meer afgesproken dat Tam 's zomers met Duke mag rijden, maar niet telkens een lift krijgt als ze toevallig zin heeft om hem te zien. Ze heeft gelijk dat het maar vijf minuten met de auto is en twintig met de fiets, maar als je al die vijf minuutjes die ze in de loop van de zomer opeist bij elkaar optelt, dan heeft pap gelijk om dat in de kiem te smoren.

Mam maakt een eind aan de discussie, en een paar verrukkelijke ogenblikken lang is er rust.